Нашата малка пѫтешественица паднала на равнината. Натрупали се бѣлитѣ блестящи звездички върху нивитѣ и като топла завивка покрили посевитѣ. Задухалъ студенъ вѣтъръ и подъ неговия ревъ нашата капка заспала дълъгъ дълбокъ сънь. Слънцето пакъ свѣтило, но сега неговитѣ лѫчи били хладни. Бѣлитѣ снѣжинки блестѣли като диаманти.

Така, нѣколко месеца лежали капкитѣ на земята. Но малко по малко слънцето започнало да се издига все по-високо на небето, и днитѣ ставали по-дълги. Духналъ и топълъ пролѣтенъ вѣтъръ.

— Ставайте, сънливки, и се гответе за походъ, -- извикало слънцето на сребриститѣ снѣжинки.

Трепнали снѣжинкитѣ и, сгрѣни отъ слънцето, се превърнали на водни капки. Капкитѣ се съединили и съ шумъ, веселие, и боричкане се затекли надолу по долината. А срещу тѣхъ се задали още много шумни поточета.

— Здравейте, сестрици! Да бѣгаме заедно! — викали капкитѣ и се сливали въ рѣкичка.

Изъ всѣка долчинка къмъ тѣхъ приждали нови тълпи отъ капки и поточето ставало все по-голѣмо и по-голѣмо.

Тълпата отъ малкитѣ капки растѣла всѣка минута и изведнажъ се показала цѣла рѣка — голѣма и широка. Нашата капка първа избѣгала въ нея и се понесла срѣдъ ниви и лозя, край градове и села. Това било рѣката Янтра. Следъ нѣколко дни нашата капка била посрещната отъ голѣми и горчиво-солени вълни — вълнитѣ на Черно море.